

Corps, og der opstaaer da det Spørgsmaal, om det ikke vilde være hensigtsmæssigt, kun at have et Infantericorps eller et Artillericorps. Meningerne herom kunne vistnok være meget deelte, de vilde vistnok neppe klare sig, førend der er lagt en heel ny Plan for Kjøbenhavns fremtidige Forsvar i mulige Angrebstilfælde, og naar denne Plan er saavidt fremmet, at den i paakommende Tilfælde vil kunne komme til Udførelse, hvortil vil udfordres ikke saa faa Bærter i længere Afstand fra Kjøbenhavn. Jeg anseer Lovens hele Betydning væsentligt bragt i Fare ved det Forslag, som har indskrænket Tilgangen til Borgercorpsen saameget, at jeg maa erklære det for at blive næsten en Nødvendighed at indskrænke sig til eet Corps, da det i høieste Grad vil være vanskeligt, at tage en Beslutning, som man kan være vis paa i Fremtiden vil holde Stik og vise sig begrundet, om dette ene Corps skulde være et Infantericorps eller Artillericorps. Med Hensyn til den indre Tjeneste i Staden vil jeg gjerne erkende, at Artilleriet ved den mindre betydelige Infanteriexercits, det allerede i den senere Tid har faaet, kan blive fuldkommen tilstrækkeligt vaabenøvet til denne Tjeneste; men hvad jeg befrygter, er, at Artilleriet ikke, uden at man fordrer altfor meget af dets Medlemmer, vil kunne erholde en saadan Indøvelse i Infanteriexercitsen, at det vil kunne blive brugbart som Infanterie til Stadens Forsvar, medens Infanteriet, efter den fremtidige Plan, i mulig paakommende Tilfælde, turde vise sig som det Vaaben, hvoraf der vil udfordres meest Assistance af Kjøbenhavns Borgervæbning.

Ved § 14 finder jeg ikke heller videre at bemærke; thi det vil jo være en Selvfølge, at, dersom der kun bliver eet Corps, kan der ikke være Spørgsmaal om at ansætte de Tjenstpligtige ved samme Vaabenart, hvorved de have tjent; de blive alle nødte til at træde ind deri, hvad enten det bliver et Infantericorps eller et Artillericorps, hvad enten de i deres Tjeneste

ere blevne indøvede i en anden Vaabenart eller ikke, saa det synes mig ligesom at følge af den Beslutning, som maatte blive tagen med Hensyn til § 17.

Kirck: Det forekommer mig, at hvad den høitagede Justitsminister idag ligesom ogsaa den høitagede Krigsminister forrige Gang have ytret med Hensyn til Væbningsarten for Borgervæbningen i Kjøbenhavn, har aldeles talt i Faveur af det af Udvalget til de foreliggende Paragrapher Indstillede. Den høitærede Krigsminister saavel som ogsaa den høitærede Justitsminister have bemærket, at Byen ikke kan forsvares — og det er Noget, vi Alle vide — medmindre der bliver anlagt en heel Deel Bærter i kortere eller længere Distance indtil $\frac{1}{2}$ Mil eller saa omtrent udenfor Byen paa beleilige Pladser, hvilke navnlig den høitærede Krigsminister betegnede; og disse Forter, der saaledes skulde anlægges, vilde da fornemmelig blive at forsvare ved Infanterie. Det gjælder jo altsaa om, saavel fra Land som fra Sønden at have tilstrækkeligt Mandskab til at besætte de forskjellige Batterier eller Forter, og dertil have vi nærmest antaget, at Kjøbenhavns Borgervæbning vilde kunne være anvendelig. Ved Siden af den Tjeneste, de skulle gennemgaae som Infanterister for at indøves i denne Vaabenart, have vi troet — og Erfaringen har ogsaa viist det i denne Krigstid — at Artilleriet med Lethed indøves i Brugen af Infanterivaaben, og den høist nødvendige Exerceerskole har Artilleristerne i denne Henseende kunnet gennemgaae uden stor Besværighed. Naar der er Krig, bliver der ikke saa meget talt om den tidligere, maaskee ogsaa endnu for en Deel vedligeholdte Støvlet-Exercits; da gjælder det om at forsvare sig, om at bruge sit Vaaben, og da falde alle disse Maneuvrer, som rigtignok bedre passe sig til en Plads, hvor der stilles op til Parade, end hvor virkeligt Krigen føres.